

Brad Thor

Spymaster

Karakter Uitgevers B.V.

Sør-Trøndelag, Noorwegen
Woensdag

De takken van de hoge sparren bogen door onder het gewicht van het ijs. Wanneer er een afbraak echode de knal als een gewerschot door het woud.

Telkens als dat gebeurde bleef de kleine antiterreureenheid van de PST, de Noorse binnenlandse veiligheidsdienst, bewegingloos staan.

Dan gingen er seconden en soms zelfs minuten voorbij voor ze weer verder durfden te gaan.

Niemand had verwacht dat de ijsregen zo hevig zou zijn. Alles zat onder het ijs, waardoor de hellingen nagenoeg onbegaanbaar werden.

Een paar teamleden hadden liever gewacht. Maar hun leider had opdracht gegeven door te gaan. De aanval moest vanavond plaatsvinden.

Ze werden ondersteund door een eenheid van de FSK, de Noorse Forsvarets Spezialkommando. Hun commandant vond het ook niet geweldig het doelwit onder deze omstandigheden te moeten aanvallen, maar hij had de beschikbare inlichtingen op een rijtje gezet en was tot dezelfde conclusie gekomen.

De twee buitenstaanders die op het laatste moment door het NAVO-hoofdkwartier hierheen waren gestuurd en onder druk van de Noorse regering aan het team waren toegevoegd hadden niet mogen meebeslissen. Hoewel de Amerikaan eruitzag alsof hij zichzelf wel kon redden, en dat waarschijnlijk ook al heel vaak had gedaan, wisten ze niets van zijn achtergrond, noch van die van de vrouw met wie hij was. Daarom kreeg het tweetal ook geen wapens. De Noren voelden er niets voor in de rug te worden geschoten.

Via de versleutelde headsets met beengleiding onderhielden ze radiocontact met elkaar en het PST-hoofdkwartier. Ze waren uitgerust met de

modernste panoramische nachtzichtkijkers en een bonte verzameling vuurwapens, van H&K 416's tot MP5's, nieuwe Glock 17's en USP Tactical-pistolen. Dit was de best uitgeruste en best getrainde eenheid die Noorwegen ooit had ingezet voor een binnenlandse antiterreuractie.

Hun doelwit was een verweerd uitzijnde blokhut in een afgelegen, dichtbebost gebied. Het had een lang, met graszoden bedekt dak, waar een gedeukte, zwarte schoorsteenpijp doorheen stak. Buiten lag genoeg op maat gehakt brandhout klaar om de winter door te komen.

Zelfs als het weer zich niet tegen hen had gekeerd, zou het geen zin hebben gehad om het doelwit met een conventioneel onbemand luchtvaartuig te verkennen. De bomen stonden erg dicht op elkaar en er waaide een gierende, ijskoude wind, waardoor de FSK-eenheid onmogelijk de nanodrone kon laten opstijgen. Er was maar één optie: 'blind' op het doel afgaan.

Ijs en sneeuw vlogen ze recht in het gezicht terwijl het team zich langzaam een weg door het bos baande. Het voelde alsof ze met glasscherven werden bestookt.

De laatste vijfhonderd meter waren het moeilijkst. De blokhut stond in een breed ravijn. Tijdens de afdaling gleden meerdere teamleden uit, sommige meer dan eens.

Tussen het dicht opeen staande geboomte konden de sluipschutters geen goede plek vinden om zich op te stellen. Overal stonden bomen die het zicht op het doelwit hinderden. Daarom moesten ze dicht naar de blokhut toe sluipen dan ze lief was. De hele operatie begon steeds meer op een vergissing te lijken.

Ondanks de boze voorgevoelens van zijn mannen zette de PST-leider door.

Toen ze de blokhut tot op driehonderd meter genaderd waren konden ze achter de ramen, waarvan de luiken gesloten waren, licht zien schijnen.

Op tweehonderd meter afstand konden ze de houtrook uit de schoorsteen ruiken.

Op honderd meter afstand kregen ze opdracht te wachten. Niemand verzette nog een stap.

Er was iets niet pluis. Dat voelden ze allemaal. De hartslag nam toe. Wapens werden steviger omklemd.

En toen barstte de hel los.

Een reeks explosies werd gevolgd door rondvliegend schroot dat zich door het vlees van de naderende antiterreurcommando's boorde.

Zodra de eerste, op borsthoogte tussen de bommen verborgen antipersoneelsmijnen explodeerden, gooide Scot Harvath zijn collega tegen de grond en zichzelf boven op haar.

'Ik krijg geen lucht!'

'Blijf liggen,' zei hij.

Dat ze achter in de colonne hadden gelopen was nu een voordeel, maar erg veel maakte het niet uit. Harvaths reactievermogen had hun beiden het leven gered.

Andere teamleden hadden minder geluk gehad. Overal lagen bloed en lichaamsdelen.

Zodra de explosies voorbij waren zocht iedereen die dat nog kon dekking. Ze sleurden hun gewonde kameraden achter zich aan. De doden lieten ze liggen.

Harvath, een voormalige US Navy SEAL, wist wat er komen ging. Ze hadden niet veel tijd. Hij rolde van de vrouw af en controleerde snel of ze nog ongedeerd was. 'Ben je gewond?'

Monika Jasinski schudde haar hoofd.

Hij trok het SIG Sauer-pistool tevoorschijn dat hij onder zijn parka had verborgen en wees naar een rotsblok waarachter twee PST-agenten zich hadden verscholen. 'Ik geef dekking,' zei hij tegen haar. 'Hollen. Nu!'

Jasinski keek met een niet-begrijpende blik van het pistool naar hem. Ze had veel vragen. En de eerste was: waar haalt hij dat wapen vandaan en voor wie werkt die kerel eigenlijk? Maar voor vragen was nu geen tijd. Ze krabbelde overeind en holde zo hard ze kon.

Toen ze het rotsblok veilig en wel bereikt had holde Harvath snel achter haar aan.

De twee Noren waren er slecht aan toe. Een van hen verloor veel bloed. De ijzige grond om hem heen kleurde rood.

Harvath trok de tourniquet uit het gevechtsvest dat de man droeg en gooide hem naar Jasinski. 'Bind hem hier af,' zei hij, op de juiste plek op het deels geamputeerde been van de agent wijzend.

Daarna pakte hij het geweer van de gewonde en wendde zich tot de andere Noor. 'Kun je nog schieten?'

Hoewel zijn linkerarm eruitzag alsof hij op hoge snelheid over een grindweg was gesleurd, knikte de man. De pijn was op zijn gezicht te lezen.

Op het moment dat Harvath zijn vraag stelde, barstte er geweervuur los uit de blokhut.

De kogels sloegen in de bomen en woelden de bosgrond om. Telkens als het rotsblok werd geraakt vlogen de steensplinters in het rond.

Harvath had een gloeiende hekel aan vuurgevechten. Als SEAL en als undercover terreurbestrijder had hij die al veel te vaak meegemaakt. Hij had er een zelfs nog grotere hekel aan als er gewonden om hem heen lagen en de vijand zich in een goed verdedigde positie had verschanst.

Snel stopte hij de SIG weer onder zijn parka, waarna hij de headset van zijn oor trok en over zijn schouder liet hangen. Het drukke radioverkeer was in het Noors en droeg alleen maar bij aan de chaos.

Hij controleerde het geweer, zette het op semiautomatisch en gluurde om het rotsblok heen.

De lage blokhut had drie zijramen aan de zijkant. Zo te zien wisten de schutters wat ze deden. Ze hadden zich een eindje van de ramen af opgesteld en lagen waarschijnlijk op hun buik, op tafels of iets dergelijks. Dat betekende dat het erg moeilijk zou zijn ze te raken. Maar ook dat hun schootsveld beperkt was.

Harvath concentreerde zich op het dichtstbijzijnde raam en nam het onder vuur. De PST-agent met de gewonde arm deed hetzelfde.

Er werd onmiddellijk teruggeschoten, waardoor ze weer dekking moesten zoeken achter de rots.

Andere Noorse soldaten schoten ook, maar het was te weinig. Ze hadden niet genoeg manschappen die mee konden vechten. En ze zaten klem.

Zodra er geen kogels meer op de rots insloegen gluurde Harvath weer naar de blokhut. Maar nog voor hij het vuur kon openen viel hem op dat

er nu meer rook uit de schoorsteen opsteeg. Daar werd niet alleen hout verbrand, maar waarschijnlijk ook bewijsmateriaal. Hij richtte op hetzelfde raam als eerder en vuurde weer een salvo af.

Nadat hij zijn magazijn had leeggeschoten dook hij weer achter de rots en wenkte hij naar Monika om hem een vol exemplaar te geven uit het gevechtsvest van de man die zij verzorgde.

Terwijl hij de magazijnen verwisselde probeerde hij een plan te verzinnen. Het FSK-team was hem echter voor. In tegenstelling tot de PST, die een soort Noorse FBI was, maakte de FSK deel uit van het Noorse leger en was het team uitgerust met zwaardere wapens. Daar hoorden ook M320 H&K-granaatwerpers bij, die onder de lopen van een paar geweren waren gemonteerd. Iemand had besloten korte metten te maken met de schutters in de blokhut.

Een van de soldaten verplaatste zich om vuur uit te lokken terwijl twee van zijn teamgenoten uit hun dekking tevoorschijn kwamen en elk een 40mm *high explosive*-granaat naar de blokhut schoten.

Het was voldoende als slechts één van de granaten doel trof, maar in dit geval werd de blokhut door twee projectielen geraakt. Ze vlogen door de ramen naar binnen en verspreidden een regen van schroot om zich heen.

Er brak brand uit en er begon dikke, zwarte rook uit de ramen te wallen.

Harvath verspilde geen seconde. Hij propte zijn parka vol met extra magazijnen, pakte de warmtebeeldkijker van de zwaargewonde PST-agent en holde op de blokhut af.

Achter zich hoorde hij de Noren roepen dat hij moest wachten en niet moest proberen naar binnen te gaan voor er versterking kwam. Maar dat was hij niet van plan. Niemand wist hoeveel bewijsmateriaal er al vernietigd was. Als er nog iets over was, wilde hij het te pakken krijgen voor het verloren ging.

Om dekking te zoeken holde hij van de ene boom naar de andere en maakte een omtrekkende beweging. Toen hij ter hoogte van de voordeur was hield hij zijn geweer in de aanslag en holde over de besneeuwde open plek naar de blokhut.

Hij trok een handschoen uit en hield zijn hand tegen de deur. Die was nu al te heet om aan te pakken.

Hij hing het geweer over zijn schouder, klapte zijn nachtzichtkijker omhoog, trok ook zijn andere handschoen uit en trok zijn sig. Nu de blokhut in brand stond had hij de nachtzichtkijker niet meer nodig. De warmtebeeldkijker was echter een ander verhaal.

Nadat hij de kijker had ingeschakeld deed hij een stap naar achter, hield zijn pistool in de aanslag en trapte de deur in.

Dankzij de verse zuurstof schoten de vlammen op hem af, maar hij was al opzijgestapt. Of het nu om kogels of om vlammen ging, hij wist dat er achter de deur niets goeds op hem wachtte.

Toen duidelijk werd dat hij niet werd aangevallen riskeerde hij een blik om de hoek met de warmtebeeldkijker, waarmee hij door de rook heen kon kijken. Overal lagen menselijke gedaantes, maar niemand bewoog.

Hij ging ervan uit dat de meesten door de granaten gedood waren. Dood of levend, ze stonden hoe dan ook op het punt door de vlammen verteerd te worden.

Harvath wilde naar binnen, maar via de voordeur was dat onmogelijk. De vuurzee was te hevig. Hij besloot de zijkant te proberen.

Op zijn hurken gluurde hij om de hoek. Als iemand hem opwachtte zou die hoger mikken.

Maar de kust was vrij. Wel was er een open raam waar rook uit walmde. Hij hield de warmtebeeldkijker voor zijn oog en zag een warmtespoor van voetafdrukken die van de blokhut wegliepen.

Heel voorzichtig en gebukt onder de ramen door liep hij naar het openstaande raam. Hij waagde het weer een blik naar binnen te werpen. De blokhut stond bijna volledig in lichterlaaie. Het was uitgesloten dat hij binnen nog iets van waarde zou kunnen vinden, laat staan dat hij weer naar buiten kon komen zonder zware brandwonden op te lopen. Hoe graag hij ook zijn handen op dat bewijsmateriaal had willen leggen, dit was de moeite niet waard. In plaats daarvan besloot hij de voetsporen te volgen.

Deze zijde van het ravijn was al net zo moeilijk begaanbaar als de kant waarlangs Harvath, Jasinski en de Noren eerder waren afgedaald. Zo te zien had het konijntje waar hij jacht op maakte geen al te grote voor-sprong. Door de warmtebeeldkijker waren de voetafdrukken nog zichtbaar.

Afgaand op de grootte van de afdrukken en de lengte van de stappen schatte hij dat het ging om een man die even lang was als hij, een meter tachtig, of misschien iets langer. Zo te zien liep de man zo hard als hij kon, maar was hij niet erg behendig. Dankzij de warmtebeeldkijker kon Harvath zien dat hij om de haverklap was uitgegleden en gevallen. Maar waar ging hij naartoe?

Harvath had zijn huiswerk gedaan. Hij kende het gebied en had kaarten en satellietbeelden in zijn geheugen opgeslagen. Ongeveer drie kilometer van de blokhut liep een oude weg door het bos, die vroeger door houthakkers was gebruikt. En daarachter liep een oude spoorlijn. Het leek hem waarschijnlijk dat de man ergens een auto had staan. Hij liep ongetwijfeld naar de weg.

Het was erg vervelend dat hij het spoor via de warmtebeeldkijker moest volgen, maar alleen zo kon hij het warmtepatroon van de man zien. Harvath moest even blijven staan om zijn nachtzichtkijker op te klappen, en dat kostte tijd. Hij probeerde zijn tempo te verhogen en de man in te halen, maar hoe sneller hij ging, hoe groter de kans was dat hij uitgleed en een akelige val maakte. Hij had weinig zin in een gebroken knie, elleboog of schedel.

Maar hij was ook niet van plan het konijntje te laten ontsnappen. Hij zat al maanden achter deze terreurgroep aan. In Portugal, Spanje, Griekenland. Ze waren hem altijd een paar stappen voor geweest. Tot vandaag.

Nu was hij ze een stap voor. Hij was hier aangekomen voor ze weer een aanslag konden plegen. Het tij was misschien nog niet helemaal in zijn

voordeel gekeerd, maar het had achteromgekeken en een blik in zijn richting geworpen.

Dat was goed genoeg. Gezien wat er allemaal op het spel stond, zou Harvath ook met minder genoeg hebben genomen.

Hij keek weer door de warmtebeeldkijker en zag de voetsporen om een bocht verdwijnen. Het was duidelijk dat het konijntje de weg wist in dit bos. De man volgde zijn eigen weg tussen de bomen in plaats van de gebaande paden.

Harvath vond dat geen probleem. In zijn carrière had hij wel achter ergeren dingen aan gezeten dan konijntjes. Ijs of niet, hij verhoogde zijn tempo.

Een paar minuten later kreeg hij zijn prooi in zicht. Spijkerbroek, wandelschoenen, een jas met capuchon. Een rugzak.

Harvath pakte zijn geweer en probeerde het konijntje in het vizier te krijgen, maar vlak voor hij de trekker kon overhalen verdween de man uit zicht.

Shit.

Kijkend door het vizier speurde hij de omgeving af, van links naar rechts. Niets. Hij was verdwenen. Harvath liet het geweer aan de draagband hangen en pakte zijn pistool, zodat hij een hand vrij had voor de warmtebeeldkijker.

Hij liep verder het geboomte in en volgde het warmtespoor van de schoenafdrukken. De bodem was nog altijd glibberig, maar er lag hier minder ijs en meer sneeuw. Na nog eens vijftig meter klonk er een schot.

Harvath wierp zich tegen de grond. De kogel vloog vlak over zijn hoofd.

Het konijntje was gewapend. Maar waar was het, verdomme?

Hij tuurde door de kijker en zag voor hem een opening tussen de bomen. En daar, lopend in de richting van de weg met een pistool in de hand, was het witheet oplichtende silhouet van zijn doelwit.

Harvath richtte zijn pistool, haalde de trekker over en vuurde drie kogels af.

Het konijntje viel op de grond.

Harvath wachtte een paar seconden om te kijken of er iets bewoog. Toen dat niet gebeurde liep hij voorzichtig verder.

Hij naderde de man en zag een hoop bloed. Een van de kogels had de man in de nek geraakt.

Nadat hij het pistool van de man had weggeschopt controleerde hij de polsslag. Niets. Hij trok de rugzak van de rug van het konijntje, opende hem en keek erin.

Hij bevatte enveloppen met geld, rijbewijzen en een paar mobiele telefoons. Zo te zien had de man bewijsmateriaal uit de blokhut meegenomen. Harvath liet het geld achter, maar stak de telefoons in zijn zak. Ook maakte hij snel een paar foto's van de identiteitsbewijzen, die hij ook wegborg.

Daarna fouilleerde hij het konijntje. Hij vond nog een telefoon, fotografeerde het persoonlijke identiteitsbewijs van de man en keek of er nog wat bijzonders in zijn zakken zat. Hij maakte overal foto's van.

Hij wilde de foto's zo snel mogelijk naar de VS sturen en liep in de richting van de weg. Daar zou hij op open terrein komen en een satellietverbinding kunnen maken.

Eenmaal bij de weg haalde hij zijn satelliettelefoon tevoorschijn, die hij aanzette en met zijn mobiele telefoon verbond. Hij comprimeerde de foto's met behulp van XGate BLACK, een versleutelde app die voor het leger was ontworpen, om ze sneller te kunnen uploaden. Hoe eerder er onderzoek gedaan kon worden naar de mensen in die blokhut, hoe beter.

Terwijl de foto's werden voorbereid voor verzending schreef hij een kort verslag dat hij met zijn e-mail zou meesturen.

Norseman +1, Eagles Oscar.

'Norseman' was zijn codenaam, Jasinski zijn '+1' en 'Eagles Oscar' betekende dat ze allebei ongedeerd waren.

Aangezien hij hier niet opnieuw bevoorrad kon worden gaf hij geen informatie over zijn munitievoorraad of de toestand waarin zijn wapen verkeerde. In plaats daarvan ging hij meteen door naar de kern van de zaak:

Hinderlaag. Antipersoneelsmijnen op 100 meter van doelwit. Zeker 4 Noren KIA. Meervoudige verwondingen, waarvan sommige fataal. Vanuit doelwit beschoten met automatische wapens. Zeker drie schutters. Noren schoten terug met 40mm's. Alle Tango's KIA. Eén Tango pro-

beerde te ontsnappen. Tango achtervolgd en KIA. Foto's van aangetroffen bewijsmateriaal in bijlage.

Hoewel het Amerikaans leger inmiddels was overgestapt op de militaire afkortingen MAM (*military-aged male*, man van militaire leeftijd) en op EKIA voor *enemy killed in action* (vijand gesneuveld in gevecht), gebruikte de organisatie waar hij voor werkte nog altijd het woord 'Tango' om vijandelijke strijders aan te duiden. Daar deden ze niet veel aan navelstaren.

Zodra de foto's klaar waren voor verzending en hij een goede satellietverbinding had controleerde hij zijn bericht nog eenmaal en drukte op 'verzenden.'

Enkele ogenblikken later trilde zijn satelliettelefoon. Er was al antwoord:

Bericht ontvangen. Einde operatie. UPDATE: Toestand D.O. verslechtert.

'D.O.' was een codewoord voor Harvath's ernstig zieke baas en mentor Reed Carlton, met wie hij een hechte band had. Dat was slecht nieuws. Zijn antwoord hield hij kort en bondig:

Begrepen. Neem spoedig contact op.

Zodra het bericht verstuurd was zette hij de satelliettelefoon uit, koppelde zijn mobiele telefoon los en begon terug te lopen naar de blokhut.

Halverwege kwam hij Jasinski tegen. Harvath had zijn helm afgezet, zodat zijn korte, blonde haar zichtbaar was.

'Wat is er gebeurd?' vroeg ze. 'Ik heb schoten gehoord.'

Hij antwoordde niet meteen. In gedachten was hij nog bij Carlton. Hij probeerde vooruit te denken. 'Een van hen nam de benen,' zei hij uiteindelijk.

'Leeft hij nog?'

Harvath schudde zijn hoofd.

'Verdomme. Ik riep je nog via de radio. Waarom gaf je geen antwoord?'

Hij wees naar het oortje dat los over zijn schouder hing.

‘Je had kunnen wachten,’ zei ze. ‘En wie heeft je toestemming gegeven een wapen te dragen?’

Hij was niet in de stemming voor een kruisverhoor. ‘Nu even niet,’ antwoordde hij.

Zijn reactie maakte haar alleen maar bozer. Dit was haar onderzoek, niet het zijne, maar om de een of andere reden was hij haar opgedrongen als ‘adviseur’. Er was iets heel vreemds aan de hand en ze was van plan de onderste steen boven te krijgen. Koste wat kost.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

BRAD THOR

Foreign Agent

‘Brad Thor is de auteur van de headlines van morgen.’ – Dan Brown

In een safehouse vlak bij de Syrische grens bereidt een Black Ops-eenheid van de CIA een geheime missie voor. Hun doelwit: Abu Muslim al-Naser, bedenker van de socialmedia-campagnes van IS. Vlak voor de geplande aanval gebeurt het ondenkbare: een enorme horde jihadisten bestormt de compound en weet het ondanks het dappere verzet van de Special Forces onder de voet te lopen. Filmpjes van de beestachtige wreedheden die de overlevenden moeten ondergaan, verschijnen binnen enkele uren op internet.

In Washington breekt paniek uit: hoe is het mogelijk dat de informatie over de geheime missie is uitgelekt? Scot Harvath – half spion, half commando – wordt ingeschakeld om antwoorden te vinden. Zijn koortsachtige zoektocht brengt hem van Molenbeek in Brussel naar kraakpanden in Berlijn en van villa's in Beieren naar stoffige dorpjes in door IS bezet gebied.

Als de aanslagen op de VS in steeds hoger tempo beginnen plaats te vinden, neemt de druk op Harvath toe. Zijn tegenstander is even angstaanjagend als ongrijpbaar en hij zal alles op alles moeten zetten om hem tegen te houden.

ISBN 978 90 452 0989 0 | ISBN e-book 978 90 452 0999 9

Lees ook van Brad Thor

Machtsvirus

‘Thor bindt de strijd aan met de angst voor terrorisme en dat maakt *Machtsvirus* tot een fascinerende en aangrijpende thriller.’

– *Associated Press*

ISBN 978 90 452 1406 1 | ISBN e-book 978 90 452 0884 8

Black Ops

‘Brad Thor is zonder twijfel de beste spionagethrillerauteur aller tijden.’

– *Suspense Magazine*

ISBN 978 90 452 0935 7 | ISBN e-book 978 90 452 1085 8